

POLLY ZUBATÁ

Zkouška Sedmispáčů

Lucy
Astnerová

FRAGMENT

Polly Zubatá – Zkouška Sedmispáčů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lucy Astnerová
Polly Zubatá – Zkouška Sedmispáčů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lucy Astnerová

POLLY ZUBATÁ

Zkouška Sedmispáči

Ilustrovala Lisa Hänschová

FRAGMENT

Lucy Astner, POLLY SCHLOTTERMOTZ
© 2016 by Planet! in Theinemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Translation © Martina Valentová, 2018
České vydání © Albatros Media a.s., 2018

ISBN e-knihy 978-80-253-3957-2 (1. zveřejnění, 2018)
ISBN tištěné verze 978-80-253-3889-6 (1. vydání, 2018)

Pro Leni a Lotti – jste kouzlem mého života

Nepříjemné překvapení

„Proklatě!“ Ať na něj Polly tlačila, nebo za něj tahala sebevíc, ten pitomý zub se ani nehnul! Naštvaně odhodila mámino zrcátko do sena a schovala si obličej do dlaní. „Jestli tenhle monstrózní zub brzo nezmizí, můžu se jít rovnou zahrabat do kompostu!“ Leni svou kamarádku znepokojeně pozorovala. Chudák Polly! Celý den byla zalezlá ve stáji, nadávala a vrtala se v puse. Ani poníci ji nedokázali přivést na jiné myšlenky.

„Já si teda myslím, že nejde skoro vůbec vidět,“ řekla Leni odhodlaně. Potom vrátila do košíku kartáč, se kterým hřebelcovala Guláše a Polévku, a vylezla za Polly na kupu sena.

„Děláš si legraci?“ Polly trochu zaklonila hlavu a vytáhla si horní ret tak vysoko, jako by si ho chtěla přilepit na špičku nosu. „Vždyť tahle věc je větší než ledovec, co potopil Titanic!“

Leni se rozesmála. Jenže Polly měla pravdu. Ten nový špičák byl vážně dost velký! Špičatý a obrovský!

Polly s povzdechem svésila hlavu.

„Já to prostě nechápu. Vždyť mléčnej zub vypadl teprve včera! A dneska ráno jsem se probudila s tímhle tesákem! Tohle přece není normální!“

Polly spíš čekala, že jí Zoubková víla nechá pod polštářem nějaké překvapení. Třeba novou sponu do vlasů. Nebo tužku s koníky, kterou nedávno viděla ve svém oblíbeném časopise. Jenže místo toho na ni dnes ráno čekalo úplně jiné překvapení – a navíc v puse. Bílé, špičaté a obří. Nový špičák ji *nepříjemně* překvapil.

„S touhle věcí vypadám úplně praštěně. Zatraceně!“ Polly si smutně přitáhla kolena blíž k tělu a objala je rukama.

„To je nesmysl,“ odpověděla Leni. „Nevypadáš vůbec praštěně!“

Polly k ní vzhledla a nedůvěřivě se na kamarádku podívala.

Leni se drze pousmála. „A i kdyby ti vyrostlo ještě dvacet špičatejch zubů a vyrašily ti hnusný, zelený bradavice... vždycky budeš moje nejhezčí, nejmilejší a nejlepší kamarádka na celým světě! To ti přísáhám, Polly Zubatá!“ S chichotáním Polly objala a obě se skutálely ze sena. Polly si nemohla pomoci a konečně se taky rozesmála.

Leni byla opravdu ta nejlepší kamarádka na světě! Sice si vůbec nebyly podobné, protože Leni měla krátké hnědé vlasy a zelenohnědé oči, zatímco Polly byla pihovatá blondýnka, ale obě dívky byly přesvědčené, že jsou ve skutečnosti dvojčata. Měly totiž narozeniny přesně ve stejný den, 14. března. A obě nesnášely růžičkovou kapustu. A kluky!

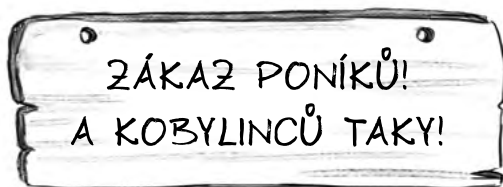
Fujtajbl! Od doby, kdy spolu před rokem zachránily poníky Guláše a Polévku z hořící stáje Horsta Všiváka, byly Polly a Leni nerozlučné. A protože ten hnusný Všivák zapálil svou stáj schválně, aby z pojišťovny vymámil peníze, mohly si potom kamarádky oba poníky nechat. V podstatě za odměnu.

Teď byli Guláš s Polévkou ustájení na starém statku, který Pollyini rodiče před pár lety koupili a opravili. Nacházel se na krásném místě v německé Kalifornii, přímo u Baltského moře.

Samozřejmě by bylo spravedlivé, aby si jednoho poníka mohla nechat Leni. A také se o to pokusily. Jenže Leni bydlela s rodiči v malém bytě v sousedním Schönbergu, a když se snažily dostat tlustého Guláše po úzkém schodišti do druhého patra, byl tak nervózní, že z něj vypadly dva ohromné kobylince, ze kterých se ještě kouřilo. A navíc rovnou na novou rohožku paní

Kadeřávkové! A když pak Guláš sežral panu Nohavicovi ze schránky nedělní noviny, bylo vymalováno. Lenini rodiče Guláše v bytě nechťeli. A paní Kadeřávková dokonce přibila na domovní dveře ceduli s nápisem:

Proto zůstali oba poníci ustájení u Polly na statku a Leni sem každé odpoledne přijela, aby se o ně společně postaraly. A zajezdily si!

„Už jsi přemýšlela o tom, co všechno u vás ukážeš v pondělí dětem?“ Leni podala Gulášovi skrz mříž plnou hrst sena.

Ach ne! Školní výlet! Polly na něj kvůli mrzutostem s novým zubem úplně zapomněla. Nedávno začal nový školní rok a paní Česneková, jejich třídní učitelka, ji poprosila, jestli by si mohli udělat s celou třídou výlet na statek v Kalifornii. Ve škole totiž pořádali projektové dny a projekt jejich třídy se jmenoval „KOVBOJOVÉ A INDIÁNI“. Takže se přímo nabízelo, aby se vydali

na statek rodiny Zubatých. Nejen za poníky, ale i kvůli Pollyně mamince. Antonie Zubatá pochopitelně nebyla žádná kovbojka ani indiánka. Její mamka byla truhlářka a vyráběla v bývalém kurníku divadelní kulisy: obrovské pohádkové paláce, starobylé rytířské hrady a zakleté zámky. Teď pracovala na westernovém městečku pro dětské divadelní představení. Takovou příležitost si přece nemohli nechat ujít, pomyslela si paní Česneková, a proto měla celá třída přijet v pondělí na statek v Kalifornii. Ještě včera se Polly těšila na to, až své spolužáky provede po statku, ale dneska ji to úplně přešlo. Zatrolený zub!

„Táta asi upeče švestkový koláč,“ zamumlala nakonec Polly a nabídla Polévce starou mrkev. „A potom nám mamka ukáže svou dílnu a děti si budou moct zajezdit na ponících.“

Leni svraštila čelo. „I Marvin?“

Při pomyšlení, že by se měl Marvin projet na jednom z jejích poníků, se Polly sevřel žaludek. Marvin Kowalke byl nejsilnější, ale hlavně nejodpornější kluk ze třídy! Už několikrát si Polly dobíral kvůli jejím pihám. Co by udělal, kdyby spatřil její obří zub? Ne, Marvin Kowalke se na Gulášovi nebo Polévce rozhodně *neprojede*. Ale můžou tomu Polly a Leni nějak zabránit?

„Jestli Gulášovi nebo Polévce zkriví jenom vlásek, tak...“ Polly usilovně přemýšlela. „Tak na něj od hlavy k patě naházíme slepičince!“

„A kobylince!“ smála se Leni.

„A hovnivály!“ dodala Poly a obě se smíchy válely po seně.

„A když nic z toho nezabere,“ navrhla Leni, jakmile se dokutálely až ke dveřím do stáje, „tak ho prostě kousneš tím novým zubem!“

Jenže tenhle nápad nepřipadal Polly vůbec vtipný. Měla totiž takový divný pocit, že s tímhle zatraceným špičákem žádná legrace nebude. Ani trošililinku...

A najednou je z tebe upír

Hrachová polévka! Proč máme zase hrachovou polévku? Pollyin tatínek vařil skvěle, jenže od doby, co už nepracoval v Schönbergu, ale na klinice v Kielu, měla přípravu večere, a to dokonce i o víkendu, čím dál častěji na starosti máma. A ta uměla vařit asi tak dobře jako žížala žonglovat.

„Polly!“ zavolala mamka a chaoticky se motala v kuchyni. „Mohla bys mi rychle otevřít tuhle plechovku?“ Konzerva s hrachem proletěla vzduchem dřív, než Polly stačila odpovědět, že se jí do toho vůbec nechce. To je fakt super! Jako by nestačilo, že Polly hrachovou polévku úplně nesnáší, teď musí navíc pomáhat s vařením!

„Říká se *prosím*, mami.“

„Cožeee?“ Cibule syčela v hrnci tak nahlas, že mamka musela křičet. Polly protočila oči.

„Mohla bys mi *prosím* otevřít tuhle plechovku! A kromě toho se neříká *cože*, ale *co prosím!*“

„Nechovej se stejně jako tvůj otec!“ čertila se máma a hodila jí druhou plechovku s hrachem.

Pollyin tatínek Kornelius vždycky kladl velký důraz na pravidla slušného chování. Jenom proto, že Polly a její mladší sestra vyrostly na statku, se přece nemusí chovat jako dobytek.

„Tak co je s tou konzervou?“ křičela máma skrz výpary z cibule. „Jestli ten hrách hned neotevřeš, hodím do té polévky růžičkovou kapustu!“

Polly se zašklebila. Mamka moc dobře věděla, že kapustu nesnáší!

Polly mrzutě otevřela velký kuchyňský šuplík. Tam, kde měl být otvorák na konzervy, ležela štětka na záchod.

„Otvorák tady není, mami!“ Polly doufala, že se konečně vyhne vaření, ale mamka jen pokrčila rameny.

„Lotti asi zase všechno přerovnála. Tak ho prostě budeš muset najít.“

Pollyině sestře Lotti byly sice teprve dva roky, ale už uměla vyvádět pořádné lumpárny. Polly si myslela, že ta nejlepší věc na mladší sestře byla to, že to nebyl mladší *bratr*. Přesto jí Lotti občas pěkně lezla na nervy. Třeba když těmi svými prstíčky čmárala do Pollyiných nejoblíbenějších sešitů s koňmi. Nebo když v noci tak dlouho řvala, že byla mamka na druhý den hrozně unavená a nemohla s Polly pracovat na ohradě pro Guláše a Po-

lévku. Proto se Polly jednoho nedělního rána před dvěma měsíci rozhodla, že nechá maminku s tatínkem pořádně se prospat, posadila Lotti do malého vozíku a vyrazila s ní do Schönbergu. V Schönbergu

byl totiž bleší trh a Polly si byla jistá, že se jí podaří sestřičku dobře prodat. Bohužel jí tlustá paní Ředkvičková nevěřila, že by Pollyini rodiče něco takového dovolili. Místo toho okamžitě zavolala její mámě. Ta se potom jako tasmánský čert přiřítla z Kalifornie rovnou do Schönbergu, naložila Lotti do auta a nechala jít Polly celou cestu zpátky pěšky. A ještě k tomu nesměla týden vkročit do stáje. Takhle to chodí, když má člověk malou sestru...

Takže když teď Polly našla v kuchyňském šuplíku záchodovou štětku, raději ani nechtěla vědět, kde je asi otvírák na konzervy.

„Jestli tu plechovku neotevřeš, než napočítám do tří, hodím tam tu růžičkovou kapustu!“ vyhrožovala máma a mávala u toho vařečkou.

Polly se zašklebila. Může být tenhle den ještě horší? Nejdřív ten prokletý zub a teď navíc ještě kapusta!

Zub! No jasně! Polly najednou dostala skvělý nápad. K něčemu takhle monstrózní věc přece musela být dobrá, nebo ne? Přesně tak! Nový špičák provrtal plechovku

bez sebemenší námahy, a než mamka stihla začít počítat do tří, otočila Polly konzervu kolem dokola a víčko zarahotilo na podlaze.

Víčko od konzervy ale nebylo to jediné, co spadlo s rachotem na podlahu. Jakmile mamka spatřila, jak Polly otevřela konzervu, lekla se a převrhla hrnec.

Svinčíku z rozvařené cibule, který se rozlil po podlaze, si však Antonie Zubatá vůbec nevší-
mala. V tuhle chvíli ji zajímala jen jedna ob-
rovská maličkost. „Panebože, Polly! Odkdy
máš tenhle zub?“

Dobrou zprávou dnešního večera bylo, že se k večeri nepodávala hnusná hrachová polévka, ale pizza od veselého Luigiho. Horší zprávou však bylo to, že se táta přihnul domů rychlostí blesku, zavřel se s mámou na dvě hodiny do stáje a Polly se mezitím musela postarat o svou sestru. A Lotti se právě bavila tím, že lepila na stěnu v obý-
vacím pokoji salám z Luigiho pizzy.

Když se máma s tátou konečně vrátili ze stáje, ani si té salámové dekorace nevšíimli. Mamka byla bledá jako stěna a tátovy vlasy vypadaly, jako by si v nich nějaký pták postavil hnízdo. Zatímco Lotti malovala na stěnu nosorožce s pomocí Luigiho rajčatové omáčky, Polly seděla s otevřenou pusou a rodiče si pozorně prohlíželi její zub.

Tatínek polkl.

„Je to hodně zlé, Antonie?“

„Vždyť to vidíš sám!“ povzdychla si útrapečně mamka.
„Je hrozně velký.“

„Větší než Winifredin?“

„*Mnohem* větší...“

Táta zaúpěl a schoval si obličej do dlaní. Polly začínala mít strach. Věděla, že tenhle zub je všechno jiného, jen ne skvělý, ale pro tátu s mámou zřejmě představoval hotovou katastrofu! A co s tím má společného teta Winnie?

Teta Winifred ve skutečnosti nebyla Pollyina teta, ale dokonce prateta, protože byla sestrou její babičky. Ale protože si každý pod pratetou představí starou vráscitou paní, říkali jí všichni „teta Winnie“. Stejně se to k ní hodilo mnohem víc. Polly měla tetu Winnie moc ráda. O tom nebylo pochyb. Ale při nejlepší vůli si nedokázala představit, co může mít s tímhle zatroleným zubem společného.

Táta si povzdychl. „Řekneš jí to ty, Antonie?“

Mamka se na něj naštvane podívala. „*Já?* Proč *já?* Je to i *tvoje* dcera!“

„Ale ten problém vězí bezpochyby ve *tvoji* rodině! Nebo je Winifred snad *moje* teta?“

„Hlavně se zase nehádejte!“ skočila jim Polly naštvane do řeči. Začínalo jí to připadat jako naprostá hloupost.

„Je to jen pitomý zub! A teta Winnie s tím nemá vůbec nic společného!“

Máma s tátou se na sebe podívali. Potom chytla mamka Polly za ruku. „Polly, vážně nevím, jak ti to mám říct, ale...“ Vzdychla.

Teď už byla Polly doopravdy vyděšená. Když mamka nenacházela slova, muselo jít o něco opravdu strašného!

„Ale co?“ vyzvíдалa Polly. Úplně jí vyschlo v krku.

Máma s tátou se na sebe ještě jednou bezradně podívali, potom mamka konečně sebrala odvalu.

„Teta Winnie je upír.“

„Upír?!“ Polly se nahlas rozesmála. Představovala si všechno možné, ale rozhodně nepočítala s takovým hloupým vtipem. „Jasně, mami!“ hihňala se. „A ty jsi císařovna ze Země Nezemě a táta je král pirátů a já, já jsem princezna na hrášku!“

„Ne, zlatíčko,“ řekl táta vážně. Ani trošku se nesmál. „Pravděpodobně jsi také upír. Stejně jako Winifred.“

„Já jsem taky upír?“ Polly na své rodiče nevěřičně zírala a čekala, až se tomu konečně od srdce zasmějí. Ale Antonie a Kornelius Zubatí se na svou dceru jen užasle dívali a smutně pokyvovali hlavami.

Polly tomu prostě nemohla uvěřit. To musel být nějaký vtip!

„Nemáte náhodou horečku? Upíři přece *neexistují!* Ne doopravdy!“

„Ale existují. V mámině rodině upíři existují.“ Táta vrhl na mámu vyčítavý pohled.

„A proč teda máma není upír?“

Mamka si povzdychla. „Celá tahle upíří záležitost je složitá. Doteď byl v každé generaci rodiny Zubatých nějaký upír. Ale protože to mě a mé sestřenice minulo, mysleli jsme si, že už je po všem.“

Táta se předklonil a opatrně vytáhl Pollyin horní ret. „Tvá matka se zřejmě spletla...“

Ale teď už měla Polly všeho plné zuby! Naštvaně vyskočila a odstrčila tátovu ruku od své pusy. „Já *nechci* být upír! A taky *nejsem*! Jsem úplně normální holka. Proklatě!“

Než stihli máma s tátou odpovědět, vyřítila se Polly z obývacího pokoje. Byla tak rozzlobená, až měla pocit, že se při každém jejím kroku otřásají zdi. A Lottina kolečka salámu vážně odpadala ze stěny. Jenže když chtěla Polly demonstrativně prásknout dveřmi, aby mámě a tátovi ukázala, jak ji tahle pitomost naštvála, stalo se něco mnohem divnějšího. Dveře jí najednou zůstaly v ruce! Nejen klika, kdepak, *celé* dveře! V kuse! I s panty! Polly je asi nějak vytrhla z rámu... Táta s mámou ztratili řeč, takže jí ani nemohli vynadat. Oba zírali na

